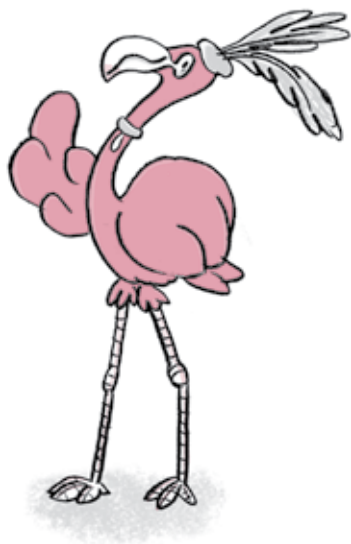

ХОТЕЛ
ФЛАМИНГО

ХОТЕЛ
ФЛАМИНГО

АЛЕКС МИЛВЕЈ

Превела Невена Лукинић

 Вулканчић

Наслов оригинала:

Alex Milway

HOTEL FLAMINGO

Copyright © 2019 Alex Millway

First published in the English language by
Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK.
Published in Serbia by arrangement with Bonnier
Books UK and P. & R. Permissions & Rights Ltd.

All rights reserved.

The moral rights of the author have been asserted.

Translation copyright © 2020 Вулкан издаваштво

ISBN: 978-86-10-03358-8

За Арујеџу

луна-парк

гусарски брод
Морски пас

лука Маџи брк

биоскоп Кљова

тржни центар Мачка

куглана Паче

спортска арена
Булевар

БУЛЕВАР ЖИВОТИЊА

видиковац

хотел Фламинго

тврњава
Носорог

пешчане дине

плажа Савана

Залив китова

плажа Гуштер

светионик
Свитац

Четврт
уметника

хотел Глиц

марина
Рибице

опера кућа
Карневал

колибе за
купаче

Залив галагија

Добро дошли на
Булевар нивоитиња!

Легенда:

пашњаци

приобална стаза

појилиште

ХОТЕЛ
ФЛАМИНГО

МОЖЕТЕ ЛИ
ДА МЕ ПРОНАЂЕТЕ
У ПРИЧИ?

Најсунчанији хотел у граду

Ана Дјупонт је изашла из таксија и, по први пут, угледала хотел *Фламинџо*.

„Ох, какав перед!“, узвикнула је.

Хотел *Фламинџо* свакако није био леп приказ, а није био ни налик оном на фотографији у Аниној руци. Зидови су били сиви и љуштили су се, прозори сломљени, а аутоматска врата на улазу била су дотрајала.

Кроз њих је наједном искочио велики

и стари медвед. На себи је имао розе униформу, са мајушном капицом између ушију.

„Добро дошли у хотел *Фламинџо*“, рекао је медвед, покушавајући да звучи весело, „најсунчанији хотел у граду.“

„Овде нема ни с од сунчаног“, одговорила је Ана. „Погледајте га само! Хотел *Фламинџо* се распада.“

Медвед је изгледао тужно, као да су га њене речи повредиле.

„Како се зовете, господине?“, упитала је Ана.

„Теди, госпођице“, одговорио јој је помало грубо. „Ја радим овде као портир.“

„Хоћете рећи да је ово место још увек отворено?“, чудила се Ана.

„Да, госпођице“, одговорио је, „Мада нисмо имали ниједног госта већ три године...“

Ана је узела свој коферчић и замарширала према вратима.

„Господине Теди, ја сам нова власница хотела *Фламинџо*. Ствари ће овде морати да се промене.“

Портир је био у чуду. „Ви сте нови власник, госпођице?“ Потом је на силу својом моћном шапом отворио покварена врата. „После Вас, госпођице“, рекао је.

Ана је ушла у предворје хотела. Призор је био разочаравајући. Хотел

је изнутра изгледао подједнако лоше као споља. Паучине је било свугде по зидовима, док је тепих био прекривен густим слојем прашине.

А мирис? Ана из пристојности није запушила нос, мада је ваздух био устајао и смрдуцкао на буђаве чарапе.

Уздахнула је. „Заиста ћемо имати пуне руке посла.“

Потом је пошла ка, некада величанственом, рецепцијском столу, на којем је, пресавијен преко пулта, дремао прстенорепи лемур. Ана га је снажно потапшала по рамену.

Лемур је поскочио и разрогачио своје већ крупне очи.

„Вредни сте, господине Леми?“, упитала је прочитавши његово име на значки.

Лемур је зевнуо. „Нисам стао“, одговорио је уморно трљајући очи.

„Видим“, рекла је Ана.

Премда је било потребно пуно напора да се лемур ујутру покрене,

одлично је памтио све госте и њихове потребе – то је уосталом и био посао рецепционара.

„Који је данас дан?“, упитао је лемур.

„Извините?“, казала је Ана.

Заиста је прошло доста времена откад је Леми последњи пут разговарао са гостом.

„Извињавам се“, рекао је скидајући успут прашину с пулта. Потом је отворио велику књигу гостију, кожног повеза, и узео оловку. „Какву собу бисте желели, госпођице? Са сопственим купатилом или без?“

„Собу? Желим своју канцеларију. Ово је мој хотел. Ја сам власница!“, одвратила је Ана.

„Ваш хотел?“, упитао је лемур и истог се трена усправио, поправљајући притом своје одело.

„Управо тако“, рекла је Ана. „Моја баба-тетка Матилда ми га је оставила тестаментом. Сада сам ја главна.“

Лемијеве округле очи су се још више отвориле. „Извињавам се, веома се извињавам, госпођице“, казао је пре него што је уперео прстом на врата иза себе. „Канцеларија је тамо, али је мало у нареду...“

„Цело ово место је у хаосу“, рекла је Ана. „Где је остало особље?

Чистачице? Конобари?“

„Давно су отишли“, умешао се г. Теди, који је пролазио предворјем.

„Остали смо само Леми и ја, госпођице. Све је на нама.“

Ана је одмахнула руком негодујући.

„Не могу само један лемур и медвед водити хотел“, рекла је.

„Потпуно сте у праву, госпођице“, казао је г. Теди. „Али нема новца ни нас саме да исплатимо, а камоли друго особље. Каса је празна.“

„Ако нисте плаћени, зашто сте још увек овде?“, упитала је Ана.

„Зато што је ово наш дом“, топло је одговорио. „Увек је био и увек ће бити. Хотел *Фламинго* нам је у крви.“

Ако ништа друго, Ана је барем могла да види да г. Теди и Лемми заиста воле овај хотел. Потом се прошетала његовим предворјем, премеравајући га као нови капетан свој брод.

„Од сада је ово и мој дом“, рекла је најзад. „И ако заједно будемо вредно радили, ко зна шта све можемо постићи?“

